

A SZENT

A Keresztrefeszített
Üdvözítő

Megjelenik
öt hetenkint

Évi előfizetés 70 fillér.

— A pécsi egyházmegyei hatóság 800/1937. számú engedélyével. —

KERESZT

Társulatának
Hirnöke.

Megrendelhető:

Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata
Pécs, Árpád-utca 25. Ciekksz. 4984

A szenvedés ideje.

A nagyböjt harmadik időszaka, a szenvedés ideje, szenvedés vasárnapjával, közismert néven feketevasárnapal kezdődik. Ez az idő a Húsvét közvetlen előkészítése, Krisztus Urunk szenvedéséről mind mélyebb és fokozatosan bensőséges megemlékezés által. Az Egyház a zsoltárokból, a szent misében mindig közelebb vezet bennünket Krisztus szent Keresztjéhez.

A buzgó hívek is áhitattal felhasználják ezt a szent és kegyelmekben gazdag időt. A Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata tagjainak és az Úr Jézus Szent Sebei buzgó tisztelőinek is ez az idő kell, hogy legközelebb álljon a szívéhez, lelkéhez. A szenvedő isteni Megváltó buzgó munkatársainak ebben az időben még sokkal buzgóbban kell résztvenniök az Úr Jézus szenvedéseiben, lélekben és cselekedetekben egyaránt. Imádsággal, önmegtágadással, böjttel és bűnbánattal, az Egyházzal egyesülve dicsőítsük Krisztus Szent Keresztjét. Aldozatos életünkkel szálljon hálánk a Szent Kereszt királyi trónusához, amikor az Egyházzal együtt énekeljük a himnuszt: „Zengd ó nyelv a győzedelmet, mely dicső harc bére lett és a Szent Kereszt jeléről mondj dicső éneket”.

Mit tegyünk, hogy a szenvedés, az áldott szenvedés, szent ideje számunkra minél érdemszerzőbb legyen? Elmélkedjünk gyakran, lehetőleg naponta az Úr Jézus szenvedéséről és keresztthaláláról. Olvassunk naponta az Úr Jézus szenvedéséről. Ha csak lehetséges, végezzük el naponként a szent Keresztutat. Ezek az áhitatgyakorlatok serkentik lelkünket leginkább arra, hogy az Úr Jézus szent szenvedésével bensőségesen egyesül-

jünk. Az ilyenén előkészített lélek önkéntelenül is megtermi a cselekvés gyümölcsét, mert részvétre, szeretetre gyűjtja a lelket. A részvét és szeretet gyümölcse a bűnbánat. A bűnbánatban, a szent gyónás szentségében megtisztult lélek, a Krisztus szent Vérében fehérre mosott lélek, apostoli lélekké válik, mert Krisztus szeretete sarkalja, üzi. Ez a szeretet nem elégszik meg pusztán érzelmekkel. Ez a szeretet egész erejét az Úr Jézus megváltói művének szolgálatába állítja, hogy lelkeket mentsen meg az örök kárhóztól. — Teszi ezt elsősorban az imádság fegyverével, az irgalmasság olvasójával, megemlékezésén az Úr Jézus buzdításáról, amellyel a Szent Sebek tiszteltének nagy értékét szüntelenül ismertette M. Márta nővérrel így oktatta őt a bűnösök megmentésére. — Élete példájával kerül a bünt, másrészt erényes életet él. A bünt Krisztus szerelméért kerülő, az erényt Krisztusért követő imádságos élet legyen az Úr Jézust, a sebekkel borított isteni Üdvözítőt követő hívek életprogramja és Krisztus szent Keresztjének legszebb dicsőítő himnusza.

„A három szent nap.”

Ha lélekben az Egyházzal egyesülten követtük Krisztust megváltói munkájában a nagybőjt egész idején át, ha ily módon előkészítettük lelkünket Húsvét ünnepére, akkor egészen könnyedén, sőt természetesen mintegy magától belesodródik lelkünk a nagyhét három utolsó napjának, „a három szent napnak” ünneplésébe.

Nagycsütörtök, nagypéntek, nagyszombat, szent vallásunknak gyönyörűségeken szép és tartalmukban mélységesen csodálatos ünnepnapjai. Az isteni kegyelem áradásának kimeríthetetlen forrásai, az örök, a felmérhetetlen isteni szeretet diadalnapjai ezek.

Nagycsütörtökön egyfelől megemlékezik az Egyház az isteni szeretet csodálatos, megfoghatatlan nagy művéről, a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzéséről. Hálája örömmel teljesen zeng fel. Az én hálám vajjon miben nyer kifejezést, hogyan nyilvánul meg? — Majd elnémul az öröm hangja, elcsendesül az orgona, — a harangok csengését, — érces zúgását felváltja a kereplő tompa koppanása.

Nagypéntek néma csendje, komoly, szinte komor gyászszertartásai érintetlenül hagyhatják-e lelkünket, ha Krisztus szeretete él abban? Leborulunk-e mélységes bűnbánattal, amikor felhangzik lelkét megrendítően az „Ecce lignum Crucis” szent dallama? És amikor lehullik a lepel az üdvösség zászlajáról, a

Szent Keresztről, alázatos lélekkel elmondjuk-e igaz szívvel a confiteort? — És amikor elzarándokolunk templomból-templomba, vagy kicsiny falunk templomának szent sírjához, milyen elhatározás fakad a lelkünkben? Ne felejtjük el: a nagypéntek a kegyelem napja. Tárjuk fel szegény szomjazó lelkünket, hogy beléáradhasson az Úr Szent Keresztjéről áradó kegyelem és éltesse, táplálja, erősítse lelkünket. — Maradjunk lélekben az Úr szent sírjánál akkor is, ha kötelességeink már elszólítanak onnan és napi elfoglaltságunkhoz kell térnünk. Maradjunk így lélekben nagyszombaton is, hogy az allelujás feltámadási körmenettel ne csak külső örömmel vegyünk részt, de lélekben is megújulva, megerősödvé Krisztussal új életre támadjunk fel.

Pópule meus, quid feci tibi?

Nagypéntek szertartásai között talán a legmegrendítőbb és legszebb a hódolat a Kereszt előtt. Ez alatt hangzik fel a csodaszép dallam: Pópule meus, quid feci tibi?

„Én nemzetem, te ellened mit vétettem? vagy miben szomorítottalak meg? felelj nekem!...”

Testvérem, aki velem együtt ott térdelsz majd, ez a kérdés neked is, — nekem is szól — és szól mindenkinek. Szól azoknak, akik ott vannak és alázatos bűnbánattal, mellüket verve megsiratják bűneiket, — szól azoknak, akik még ebben a szent órában is megkeményítik szíveiket és Krisztustól távol, a bűn útjain járnak.

Testvérem, boruljunk le alázatos bűnbánattal, mert Krisztus kérdésére csak így felelhetünk! Boruljunk le Krisztus szent Keresztje előtt, sirassuk meg vétkeinket, rejtjük azokat az Úr Jézus szentséges üdvöt hozó Sebeibe. De emlékezzünk meg azokról is, akik távol Krisztustól, nem akarnak hallani bűnről, bűnbánatról, hogy Krisztus szent Keresztjének kegyelme az ő kemény lelküket is megtörje és ők is meghalják a „Pópule meus” bűnbánatra indítását, kövessék kegyelmi vonzását, visszatérjenek Krisztushoz.

Testvérem apostoli munka, valóban részvétel Krisztus megváltói tevékenységében, ha a bűnösökért imádkozunk. Tedd meg testvérem, tegyük meg minél többen. Ennél szebbet, ennél jobbat, ennél Krisztusnak tetszőbbet alig tehetünk. — Saját bűnbánatunk egyik gyümölcse legyen az, hogy míg magunk is féltve őrizzük lelkünket a bűntől, másokat is iparkodunk megmenteni a bűn szolgaságából.

Rózsát nevelek.

Rózsát nevelek kertemben; az oltáron, közeledben illatoz-
zék; —

Jézusom Neked nevelem!

Gonddal, szeretettel ápolom, öntözöm, hogy ragyogóan
szép legyen; a tövist leszedem majd róla, — csak virága legyen
a Tiéd, Jézusom! Rózsát nevelek lelkemben, — hófehéret, tövis-
telent — így viszem hozzád áldozatul élttem, — kereszten vérző
Mégváltóm,

Üdvözítő Jézus! —

*„Nem vagyok más,
mint egy szegény falusi plébános“.*

(X. Pius szavai.) P. Facchinetti O. F. M. 9. L., Anima di Pio X.
c. munkája felhasználásával.)

A szentek serege az isteni Gondviselés csodálatos közre-
működésével mindig gyarapodik újabb és újabb tagokkal. Min-
den kornak és időnek, minden rangnak és állásnak meg van a
maga szentje. Most a hívők várakozó tekintete a szent pápák
sorai felé tekint és várja Róma ítéletét, hogy e dicsőséges cso-
portban új tagul a közismert jóságos Szentatyát, X. Pius pápát,
mint boldogot köszönthesse. Az előírt hivatalos vizsgálatok
már befejeződtek s ha az apostoli Szentszék ítéletet hoz X. Pius
pápán, halála után is teljesedik az isteni Mester szava „aki
megalázta magát, felmagasztaltatik”. Nagy volt az út Riese fa-
lucska postás házatól a Vatikánig, de talán sokkal nagyobb volt
a kis ministránstól a szentéletű pápáig. Hogy X. Pius ezt az
utat megtalálta, azt az Isten bőséges kegyelmein kívül, mellyel
mindig közreműködött, az alázatosság erényének köszönhette.

„Az életszentségnek az alázatosság a sarkköve. Szent Ber-
nát azt mondja: „Az alázatosság azon erény, melynél fogva az
ember önmagát a teljes igazságnak megfelelően megismeri és
ennek folytán önmaga előtt elsilányul”. Ezt a megismerést X.
Pius egész életén át gyakorolta. Az alázatosság alaperénye az
ő életében aranyfonálként húzódik végig. Ki becsülte magát
mindig oly kicsire, mint Ő. Erre mutat kedvelt szavajárása is:
„Én nem vagyok más, mint egy szegény falusi plébános”. —
A trevisai szemináriumban is a bemutatkozás szavai megmutat-
ják, mennyire alázatos volt. Kispapjait ezzel köszöntötte: „Ked-
ves klerikusaim, ti bizonyára azt gondoljátok, hogy én igen
tapasztalt lelkivezér . . . képzett teológus vagyok . . . Enged-
jétek meg, hogy nyíltan megvalljam, — bennem nincs semmi,
vagy alig valami e kívánatos nagyszerűségekből . . . Isten aka-
rata állított ide, nem a képeségeim”. — Rangját a legszíveseb-

ben elhallgatta, elrejtette. Mint mantovai püspök, vagy mint velencei bíboros-pátriárka, ha csak tehette, egyszerű jelnélküli fekete reverendát hordott. Midőn Mantova püspökévé nevezték ki sirt és rögtön írt, hogy XIII. Leót szándékának megmésztására bírja. XIII. Leó pápa azonban jól tudta, ki való a mantovai püspöki székre s ezért kérő levele eredménytelen volt és a püspökséget a Szentatyai parancsára el kellett fogadnia. Alázatosságát mutatja a következő eset is, amely már bíborossága idején történt. Egy alkalommal meglátogatta az „Isola S. Michele” temetőt. Itt megkérte a franciskánus guardiánt, hogy hallgassa meg a szent gyónását. A páter egy gyónatászkébe akarta vezetni a bíborost, de ő egy közeli székre mutatva, helylyel kínálta meg a nagy zavarban lévő atyát és alázatosan a földre térdepelve végezte el a szent gyónását.

1887-ben Rómában járt és a szent Péter bazilika egyik oltáránál egy pap misézni akart, de nem volt minisztránsa. Ezt X. Pius, aki akkor már mantovai püspök volt, észrevette és szerényen megkérte a papot, engedje őt ministrálni. A pap látva méltóságát, nem akarta megengedni, erre ő igen kedvesen azzal nyugtatta meg a zavarban lévő papot: „Meglátja, én is megtudom csinálni” s ezzel már le is térdelt a pap mellé. XIII. Leó halála után, midőn a pápát választó bíborosok szavazata mindjobban neki kedvezett, könyörögve járt náluk szobáról-szobára, hogy felejtsek el őt. Inkább lemondok a kardináliságról és elmegyek kapucinusnak... A pusztá gondolat, hogy én pápa legyek. megöl”. — Megválasztatását Isten akaratával egyezően e szavakkal fogadta el: „Uram távozzék tőlem e kehely, azonban ne az én, hanem a te akaratod legyen!” Mint új pápát, fehér reverendába öltöztették és ekkor magán végigtekintve, sírva fakadt. Köztudomású, hogy a nyilvános pápai audienciák alkalmával jóságos, együttérző szíve megszánta az eléje hozott beteget és több alkalommal csodát művelt. A feltűnő tényeket nem bírta letagadni és egy szent alázatosságával a csodálkozó körülállóknak azt mondogatta: „Én igazán nem folyok be semmibe... a szent kulcsok hatalma ez”.

Egy régi népének azt mondja, az alázatosnak égbe tör az útja. Ez igazolódott be X. Pius életében is. Alázatosságának fenti példáiból láthattuk, hogy az ő élete egy igazi égbetörő út volt. Kicsinek, gyarlónak látta magát mindig, de annál nagyobb lett az Úr szemében. Amennyire haladt a csodálatosan ívelő egyházi pályán, ugyanúgy haladt az alázatosság, szentség felé vezető útján. Mi életének és erényeinek csodálói, míg a Szent-szék ítéletet hoz, imádkozzunk és kérjük az Úr Jézust, dicsőítse meg alázatos helytartóját, hogy boldoggá, majd később szentté avatva, róla is elmondhassa az Egyház a szent püspökökről való szent misében: „Íme a főpap, aki életének napjaiban tett az Istennek... Megdicsőítette őt a királyok színe előtt és neki adta a dicsőség koronáját.” — (Bölcsesség könyve. Sir. 44. 3—20.)

Frater Pius.

ÜZENETEK

Rozsos Leona: Örömmel üdvözöljük az előfizetők között. Örülnénk, ha ismerősei között is szerezne új előfizetőket. De annak is örülnénk, ha egyszer személyesen is meglátogatná a régi fészket. Sok változást találna itt.

Schmidt Mária: Mit jelent ez a nagy hallgatás? Mikor jön egyszer Pécsre? Nagyon örülnék neki!

Új előfizetők: Örömmel köszöntjük új előfizetőinket és kérjük toborozzanak minél több előfizetőt ismerőseik körében.

Varga Mariska Mozsgó. Köszönjük a kedves lapot. Legközelebb levél megy. Kérünk imát!

Mindszenti Anna: Isten fizesse meg a küldött adományt! Levél megy. Lassan-lassan összejön a kápolna felszerelése. Kérünk imát is erre a szándékra!

Alsómocsoládi tagok: Sokszor gondolunk rájuk. Csak buzgón tartsanak mindig össze és legyenek még buzgóbbak a Szent Sebek tiszteletében! Az Úr Jézus áldása velük lesz. Itt Pécssett is mindig többen csatlakoznak a Szent Sebek tisztelőinek táborához. Mindig többen tapasztalják a Szent Sebek tiszteletében rejlő nagy erőt.

A társulati tagok buzgó imáiba ajánljuk, özv. Horváth Istvánné és Prosztné Ignác nyug. ig. tanító elhunyt kedves tagtársainkat. Mondjuk el értük gyakran az irgalmasság olvasójának fohászait.

Szemelvény: Elmélgedések és imádságok a Keresztrefeszített Üdvözítő szent Sebeinek tiszteletére c. könyvből. (Megrendelhető: Pécs, Árpád-u. 25. Ara 1 P.)

Beteljesedett az áldozat, a szenvedés. Fenéig kiürítette a kelyhet az Úr. Szeme már meglőrt, ajka elnémult, az értünk viselt szent sebekből azonban a kegyelemnek örök, kiapadhatatlan forrása nyílik... E szent sebek szüntelen hirdetik: Így szerette Isten a világot! E sebek győzelme mindig megújul, mindig több lelket vonz az Úr követésére. E szentséges bélyegei a túláradó szeretetnek, győzelmükkel bevilágítanak azóta életünk sötét éjszakájába, vigasztalnak, erősítenek, gyógyítanak, — lelkesítenek. Hirdetik, hogy a szeretet erős, a szeretet mindent elvisel!

Kiadja: a Keresztrefeszített Üdvözítő Társulata és a Sancta Maria Intézet. Szerkesztésért és kiadásért felelős a S. M. I. igazgatója: Mirbach Júlia.